

# A hűséges Krisztus-követés és a karizmatikus tévelygés

RUDOLF EBERTSHÄUSER



## Függelék: Berliini kiáltvány

### 1. Bevezetés

A téma, melyet ez az irat tárgyál – sajnos –, mostani időnkben égetően aktuális és szükségszerű. Mint Urunkat és Megváltónkat hűségesen követni akarók kétféle fejlődéssel nézünk szembe, amely ma rányomja bélyegét az ún. evangéliumi kereszténységre, és egyre erősebben magával ragadja azt.

Egyiket a korszellem erősödő áramlata és az önmegvalósítás jellemzi. Ez egy olyan önző, felszínes keresztyénség, amely Isten Igéjét már nem egyedül kötelező zsinórmértékként tartja, amely feltétlenül a keresztyén követése is, hanem az emberi kívánságok körül forgolódnak. E világias, önző, másféle keresztyéni életmódot, amelyben Isten helyett az ember áll a középpontban – találjuk széles fronton előretörően csaknem minden magát evangéliumnak és bibliahűnek nevező körben, mindenekelőtt a középkorú és a fiatal generációknál. E fejlődés mutatkozik meg ma többek között az ún. „Willow Creek” és a „Pro Christ” mozgalomban is (elsősorban Németországban).

A másodiknál ma egyre erősebb ún. karizmatikus befolyást találunk a hívő gyülekezetek legkülönbözőbb áramlataiban. E mozgalom azzal az igénnyel lép fel, hogy a Szent Lélek (Szellem) által munkált utolsó időbeli ébredésként tartja magát számon, és az őskeresztyén kegyelmi ajándékok, „karizmák” újraéledése által lehetségesnek tartja a keresztyén gyülekezet helyreállítását az apostoli időkhöz hasonló dicsőségben és erőben. E lelkesítő áramlat egyre több, mindenekelőtt fiatal keresztyént ragad magával, akik megnyílnak a karizmatikusok által propagált »szellemkeresztység« és az ehhez kapcsolódó tanítások előtt.

Jelenleg a különböző karizmatikus áramlatok egyesülését és egymás általi kölcsönös megerősödését figyelhetjük meg, amihez kapcsolódnak olyan, egykor bibliai alapokon álló körök, mint a német Közösségi Mozgalom, Szabadegyházak és az Evangéliumi Aliansz tudatos nyitása a karizmatikus tanítások és praktikák előtt – legalábbis azok állítólag »mérsékelt« formájában.

E fejlődés megkívánja minden, az Urat szerető bibliahű hívőtől a világos állásfoglalást. Szükség van ezen irányzatoknak a Szentírás alapuló szellemi megítélésére ez utolsó időben és egy világos igeszerű útra, hogy szembe tudjunk szállni velük, és ma is meg tudjuk valósítani életünkben Krisztus hűséges követését.

Ez az írás a karizmatikus mozgalom megítéléséhez akar bibliai irányvonalakat adni, és Isten Igéje által világossá szeretné tenni az utolsó időben a hűséges Krisztus-követés útját. E keretekben ez csak részben és általános formában lehetséges. Ezért megértésüket kérem. E témában mélyebb magyarázatot igénylő testvérek figyelmébe ajánlom: „A karizmatikus mozgalom a Biblia világosságában” című (németül) megjelent könyvem (CLV Bielefeld 2. kiadás. 1998), amelyben a karizmatikus mozgalom megítéléséhez a bibliai bizonyítás részletesebben történt.

Talán még röviden meg kell említenem, hogy 5 évig, 1985–90-ig a karizmatikus mozgalom meggyőződéses híve voltam, mielőtt az Úr kegyelme által meg nem nyitotta szememet ezzel a tévelygéssel kapcsolatban, amelynek én is áldozatává lettem. Magam is részesültem az ún. karizmatikus szellemkeresztységben, nyelveken szóltam, és átéltem a karizmatikus mozgalom »szellemének« munkálkodását a hamis próféciaiban, a hanyattesésekben, a démonúzésekben és hasonló dolgokban. Ezekben az években e mozgalom sokféle irányzatával kerültem kapcsolatba: konzervatív karizmatikus megszentelődési körökkel és a „mérsékelt” karizmatikus csoportokkal, a katolikus karizmatikusokkal és még az extrém csoportokkal is, mint pl. a *Peter Wenz* vezette gyülekezettel Stuttgartban. Isten nagy kegyelme és irgalmassága munkálta, hogy végül átláttam e mozgalom hamis tanításait és praktikáit. Ő vezetett engem a hűséges Krisztus-követés útjára, amelyen azóta járhatok, ha sok kudarc és gyengeség között is.

Így ezen írás témája közvetlen kapcsolatban áll azzal, amit magam tapasztaltam meg és személyesen bizonyítani tudok – akkor is, ha e dolgokban nem lehetnek megítélésünk mértékei a személyes tapasztalatok és bizonyágtételek, hanem egyedül a Szentírás Igéje.

## **2. A hűséges Krisztus-követés és a szellemi félrevezetés veszélye a 2Kor 11,2–4 szerint**

E vizsgálódás középpontjául egy olyan igeszakaszt szeretnék előhozni, amely meggyőződésem szerint megadja az utolsó időkre jellemző tévelygés megértésének kulcsát, különösen a karizmatikus mozgalomra vonatkozóan. Ez pedig a **2Kor 11,1–4** versek kijelentése. Isten csalhatatlan szemszögéből derít fényt ez az igeszakasz e sokféle színben tündöklő mozgalom nehezen tetten érhető lényegére:

*Pál apostol: „Vajha elszenvednétek tőlem egy kevés balgatagságot! Sőt szenvedjétek el engem is. 2. Mert isteni buzgósággal buzgok értetek; hisz eljegyeztetek titeket egy férfiónak, hogy mint szeplőtlen szüzet állítsalak a Krisztus elé. 3. Félek azonban, hogy amiként a kígyó a maga álnokságával megcsalta Évát, akként a ti gondolataitok is megrontatnak és eltávolodnak a Krisztus iránt való egyenességtől. 4. Mert hogyha az, aki jó, más Jézust prédikál, akit nem prédikáltunk, vagy más szellemet vesztek, amit nem vettetek, vagy más evangéliumot, amit be nem fogadtatok, szépen eltűrnétek.”*

Ezekben a versekben megtaláljuk témánk két ellentétes pólusát: a hűséges Krisztus-követés útját és a kísértő által folytatott eltévelyítést, amely bennünket is el akar tévelyíteni. Nézzük meg közelebbről e kijelentéseket.

### **a) Hűség és egyszerűség Krisztus felé – Krisztus menyasszonyának ismertetőjele (2-3. vers)**

Az 1. versben utalást találunk a korintusi gyülekezetben kialakult helyzetre, Pál ezen intő szavakat nekik írja. A korintusiak már nem vették komolyan Pál tanítását; ellenállás volt bennük Pál egyszerű, tiszta igehirdetésével szemben. A tévtanítók befolyása alatt a korintusiak, akik szellemileg értetlenek és (hús)testiek voltak, másfajta tanítások felé nyitottak, és abba a veszélybe kerültek, hogy Krisztus követésétől eltávolodnak. Pál Isten szeretetétől vezettetve harcolt a rábízott hívőkért, hogy visszavezesse őket az Urukkal szembeni helyes szívbeli magatartásra.

Ezért idézi még egyszer emlékezetbe, ami akkor történt, amikor ők a bálványkultusz sötétségéből Jézus Krisztushoz, mint Urukhoz és Megváltójukhoz megtértek. Isten az újonnan születés által tiszta menyasszonnyá tette őket, akik előzőleg teljes tisztátalanságban és szellemi paráznaságban éltek. Nekik Isten végzése szerint az Ő szeretett Fia tulajdonává kellett lenniük, a Bárány menyasszonyává, ahogy a Jelenések könyvében van (Jel 21,9). Előzőleg a Sátánnal voltak parázna kapcsolatban, most pedig egy férfiónak voltak eljegyezve, aki teljes joggal rendelkezett felettük, mint Teremtő és mint Megváltó. Most tiszta kizárólagossággal kellene Őhöz tartozniuk, valaki vagy valami másra való félretekintés nélkül. Isten féltő szeretete akarta ezt, és Pál, a szolgáló volt az emberi eszköz ebben.

Megragadó képet kapunk ebben földi hívő utunkról, olyan képet, amely felett el kellene gondolkodnunk. Abban a pillanatban, amikor Isten kegyelme által vezettetve elfogadhattuk az Úr Jézust, mint Megváltót és Urat, részévé lettünk a menyasszonyi Gyülekezetnek, melyet az Úr Jézus tulajdon vérével szerzett meg magának. Most már nem a magunkéi vagyunk, hanem Krisztuséi (1Kor 6,19); egy Szellem vagyunk Ővele (1Kor 6,17); arra hívtunk el, hogy ne magunknak éljünk, hanem annak, aki értünk meghalt és feltámadott (2Kor 5,15). Ő szeretett minket és önmagát adta értünk (Ef 5,25). Nekünk is ragaszkodnunk kell Őhöz és teljes szívvel viszonsszeretnünk kell Őt, mint az eljegyzett menyasszonynak a vőlegényét.

Jól jegyezzük meg: eljegyzett menyasszony vagyunk, még nem feleség a szó teljes értelme szerint. Amint Izsák leánykérését olvassuk az előképszerű történetben (1Móz 24), az Ószövetségben a jegyajándék általi eljegyzés és az eljegyzési szerződés megkötése által a házasság jogilag érvényes és felbonthatatlan volt. A vőlegénnyel való valóságos egybekelés ideje, a tulajdonképpeni menyegző valamivel később volt. Közben Rebeka esetében egy távoli, veszélyteli út vezetett idegen országokon át. Így vagyunk mi is, hívők, Jézus Krisztus tulajdonai Isten kegyelme által már jogerősen és felbonthatatlanul a Bárány menyasszonya, de még útban vagyunk hozzá, még e világban élünk, melyen át utunkat Krisztus követésében kell megtennünk, míg egyszer az Úrnál leszünk majd. Ő ma még számunkra láthatatlan, mivel az Atya jobbán ül a dicsőségben. Bár nem látjuk Őt, de szeretjük (1Pt 1,8), még hitben járunk, és nem látásban (2Kor 5,7). Még előttünk áll a Bárány menyegzője, mint dicsőséges reménység. Az eljegyzett menyasszonynak e földi úton van egy olyan tulajdonsága, amely a vőlegény számára nagyon drága és fontos, ez pedig a hívők tisztasága és érintetlensége. Ez azt jelenti, hogy senki másnak ne adjunk helyet szívünkben, mint egyedül mennyei vőlegényünknek. Tudatos önmegtartóztatás ez a félrevezetésektől és a beszennyezéstől, minden más dolgokra sandítástól, amelyek az Úr Jézus elsőbbségi jogát kérdésessé tehetnék életünkben. Teljes odaadást jelent ez az Úrnak, az iránta való szeretetünk kizárólagosságát – hogy Ő az örömünk, életünk és gondolkodásunk középpontja; hogy életünkben mindent neki szenteljünk. Ez a Jel 2,4-ben említett »első szeretet« az Úrhoz, amit az efézusi gyülekezet elhagyott – nem kellene nekünk is megvallani, hogy mi is szeretjük Őt?! Ezt a magatartást fejezi ki a korábban idézett 3. versben: „Krisztus iránt való egyenesség”-gel körülírva. Mit jelent az egyenesség? Azt jelenti, hogy csak egyvalamire gondolunk, ti. az Úr Jézusra és arra, hogyan legyünk az Ő tetszésére, és hogyan szolgálhassunk neki. Az egyenesség becsületességet, a szeretet hamisítatlanságát, fenntartás és hátsó gondolat nélküli odaszántságot jelent. Krisztusban és az Ő Igéjében való életet, a világi gondolkodás, misztikus félrevezetés vagy a világ szeretete által történő félrevezetés nélkül. Ennek ellentéte a megosztott szív (Jak 4,8), a parázna szív, amely a világ kívánságaihoz (annak intellektuális-szellemi kísértéseit is beleértve) kötődött (Jak 4,4).

Akkor állunk a Krisztushoz kötődő menyasszonyi szeretet egyenességében és tisztaságában, ha számunkra az Úr Jézus a minden, amikor Őbenne találjuk meg teljes megelégedésünket, és a zoltárossal mondhatjuk: „*Kicsodám van az egekben. Náladnál egyébben nem gyönyörködik a lelkem*” (Zsolt 73,25). Alighanem itt kell legtöbbünknek, magamat is beleértve, meghajolni és megvallani: „Úr Jézus, én nem vagyok ebben az egyenességben és szeretetben. Már rég elveszítettem azt, vagy sohasem volt az enyém.” Ennek ellenére ez az isteni mérték szívbéli indulatunk isteni célja, és szabad bűnbánatban kérünk az Urat: „Uram, munkáld bennem ezt a szeretetet, odaadást, ezt az egyenességet és tisztaságot. Végezd el bennem, hogy kívánjam, törekedjek rá, és a hűség útját válasszam a Te követésedben.” Micsoda kegyelem, hogy az Úr Igéje az efézusiakhoz pontosan ezt az utat nyitja meg és parancsolja: „*Emlékezzél meg, honnan estél ki, térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd...*” (Jel 2,5). Az Úr képes arra, hogy nekünk ajándékozza újra ezt a tisztaságot és hűséget.

Jézus Krisztus hűséges étellel való követésének feltétele ez az egyszerű szeretet és a mi Urunknak, Megváltónknak odaszánt élet. Az Urunkkal szembeni egyenesség és tisztaság szükségszerűen kéz a kézben együtt jár az Ő Igéjének való őszinte engedelmességgel, ahogy az kijelentett nekünk a Szentírásban. Így mondja ezt nekünk maga az Úr Jézus teljesen egyértelműen: „*Ha ti megmaradtok az én beszédeimben, bizonyly (valóságosan) az én tanítványaim vagytok*” (Jn 8,31); és „*Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok*” (meg fogjátok tartani) (Jn 14,15). Az Úr Jézushoz való hűség az Ő Igéjéhez való hűséget jelenti. Ezt az Igét a tőle kapott erő szerint kell megélni járásunk minden tökéletlensége ellenére, és meghajtani magunkat Őelőtte ott is, ahol nekünk ez szenvedést jelent, a mi dolgunk, és ezért a (hús)testünket halálba kell adnunk. Hiszen végül is ebben áll az Úrral való járás. Az iránta érzett szeretetünk könnyűvé teszi számunkra azt, hogy földi előnyeinket és az énünk megelégitését feláldozva arra törekedjünk, hogy Ő legyen nyilvánvalóvá életünkben, és elérje velünk a célját. A hűséges Krisztus-követés a hit egyszerűségéből és tisztaságából áll: „*...amely életet pedig most (hús)testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem*” (Gal 2,20). Mi az Úrban és Igéjében, kegyelmében, ígéreteiben való egyszerű szerény bizalomban élünk. Nem emberi módszerekre és biztosítékokra támaszkodunk, sem nem szép érzelmekre és különleges megtapasztalásokra törekszünk, hanem a mi jó Pásztorunkra és Urunkra tekintve hűségesen és egyenesen járjuk földi utunkat.

Ezt tesszük-e valóban? A hűséges Krisztus-követés ezen egyenes és hű útján járunk-e, a Krisztusnak eljegyzett szűz hajadon útján? Szeretteim, vajon nem itt van-e kudarcunk, hiányosságunk, szellemi nyomorúságunk oka? Gyakoroljunk ebben is bűnbánatot, és keressük az Urat, kérjük Őt gondolkodásunk megújítására, hogy szívünk és járásunk újra Őhöz igazodjon, és az Ő jótetszésére dicsőségét szolgálja.

### **b) A kigyó félrevezetése (3-4. vers)**

Igénk 3. versében mutatja meg nekünk Isten, hogy a menyasszonyi Gyülekezet Ura és vőlegénye felé való szűziesen tiszta és egyenes szeretetét nemcsak a hívők önző és ingatag régi természete fenyegeti, hanem egészen más veszélyes kísértésekkel is szembe kell néznünk. Isten gonosz ellenségének, a Sátánnak a szemében félelmetes tövis a megváltottaknak ez a szeretete és egyenessége Megváltójuk felé. Ő, aki a Magasságoshoz hasonlónak szeretné magát tenni az imádat és a tisztelet tekintetében, mindent megkísérel, hogy a megváltottakat a Krisztusnak való egyszerű odaadásból kicsalogassa, őket elcsábítsa, megrontsa gondolkodásukat, hogy megszegjék az Úrhoz való hűségüket. Eközben az ellenségnek az a célja, hogy a hívők számára valami mást tegyen kedvessé és értékessé Krisztus helyett. Olyan kívánatos dolgokat állít szemük elé, mint egykor Évának, hogy ahhoz ragaszkodjon a szívének és feladják a Jézus Krisztussal szembeni teljes engedelmességet és osztatlan odaadást. E kívánatos dolog nemcsak érzeki, világi élvezetekben és anyagi előnyökben áll, hanem állítólagos szellemi ismeretekben és kijelentésekben, filozófiákban és misztikákban is; valamint lenyűgöző spirituális élmények is hozzátartoznak a Sátán csábításához, amelyekkel a hívőket a csapdájába csalogatja.

Úgyhogy az ellenség két csapdáját ismerhetjük fel a hűséges Krisztus-követés útján, mindenkor a hívők jelleméhez és gyengeségeihez szabva:

Az ellenség a világ felé való szeretettel és önmegvalósítással csalogatja a gyengébbeket, a világtól még nem teljesen megszabadult lelkeket. E világ dolgaiba vonja be őket, önző földi élvezetekbe, a karrier és a pénz imádatába, erkölcstelenségekbe és tisztátalanságokba, szellemi nyitásra a szenny és a világ szellemének félrevezetésére a televízió, a médiák a pop és a rockzene által stb. Félrevezeti őket, hogy Isten Igéjét félretegyék, és a maguk útján hitetlenségben és engedetlenségben járjanak. Ezzel együtt súlyos bűnbe kötözte őket és megrontotta szellemi életüket. Mennyire komolyan int bennünket Isten Igéje: „Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-e, hogy a világ barátsága ellenségeskedés az Isten ellen. Aki azért a világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz” (Jak 4,4).

A határozottabb hívőket, akiknél meg nem tört »ént« és beképzeltséget talál, rafináltan kevert „superkegyeskedéssel” csapja be az ellenség, csábító, Isten Igéjén túlszárnyaló magasabb ismeretekkel és kijelentésekkel. Maga választotta istentisztelet, bűnbánati gyakorlatok, böjtölés és maratoni imádságok által törvényeskedő megszentelődésre veszi rá őket, amely a bibliai, egyedül hit által kegyelemből való üdvösség kegyesnek álcázott tagadásán alapszik. A misztika, a hamis prófécia, az aszkézis és a hamis megszentelődési mozgalmak mindig is a Sátán legszörnyűbb csapdájához tartoztak a keresztyének szellemi életében (vö. Kol 2,4–10.16–23). Ezek központi szerepet játszottak az apostoli gyülekezet bukásában, bejutottak a babiloni katolikus egyházba, és megtalálhatók a karizmatikus mozgalom utolsó időbeli félrevezetésében is. E félrevezetésnél szellemi erkölcstelenségről van szó, a hívők sátáni erők és kijelentések felé való eltérítéséről úgy, hogy közben démonokkal kerülnek közösségbe (vö. 1Kor 10,20), és démonok tanításaira ügyelnek (vö. 1Tim 4,1).

### **3. A karizmatikus félrevezetés a 2Kor 11,3-4 világosságában**

A 4. versben találjuk a kulcskijelentést, amellyel Isten Szelleme leleplezi a Sátán félrevezető stratégiájának lényeges vonását Isten Gyülekezetében. Pál bemutatja, hogy a (hús)testi beállítottságú korintusiak a keresztyénség egy rafinált meghamisítása előtt nyitották meg magukat, amikor bizonyos tévtanítókat fogadtak be, akik őket el akarták vonni az apostoli hitbeli örökségtől. Mi történt itt?

Korintusban a (hús)testies hívők csoportosulásokat és pártokat képeztek, és a hamis tanítók befolyására Pálnak és tanításának az ellenségévé lettek. E félrevezető férfiaknak olyan lenyűgöző kisugárzása és szónoki hatalma volt, és olyan magasabb rendűnek látszó kegyességgel és teljhatalommal léptek fel, hogy Pál velük szemben gyengének és megvetendőnek látszott. A maguk tévtanításával a gyülekezet nagy részére hatottak, és időlegesen azt az igézetükbe vonták.

Pál a Szent Szellem által vezetettve e fejezet 13–14. verseiben lerántja az álarcot ezeknek az embereknek az arcáról és bemutatja, hogyan ítéli meg Isten az ilyen superkegyességet: „Mert az ilyenek hamis apostolok, álnok munkások, akik a Krisztus apostolaivá változtatják át magukat. Nem is csoda, hisz maga a Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává.”

A korintusiak pedig nehezen ismerték fel ezt a félrevezetést, és ez sok hívő esetében ma sincs másképp. Ezért fedi fel Isten Szelleme a Sátán szándékait és módszereit, az Isten Gyülekezetén belüli eltévelyítő munkálkodását. E kijelentések alapvető jelentőségűek, és az utolsó idők hívői számára nagy fontossággal bírnak. Egészen tudatosan akarjuk ezeket a kijelentéseket a karizmatikus mozgalomra alkalmazni és meglátni, hogy milyen világosságot közölnek számunkra.

**a) A karizmatikus mozgalom lényeges vonásai:  
más Jézus, más szellem, más evangélium**

Hogyan kísérelte meg a Sátán a korintusi hívőket eltántorítani a hűséges Krisztus-követéstől? A sátáni eltévelyítés három lényeges elemét találjuk a 4. versben: Más Jézus – más szellem – más evangélium. E lényeges elemeket találjuk általában ma is ott, ahol az ellenség félrevezetése munkálkodik.

**Más szellem**

Azzal a módszerrel kezdeném, amelyet a karizmatikus mozgalom hamis követelményét a legvilágosabban jellemzi: a Sátán más szellemet közöl, amelyet a hívők nem vettek, amikor hívőkké lettek. Milyen Szellemet kaptak a korintusiak, amikor hívőkké lettek? Az Isten Szent Szellemét, akit Jézus Krisztusban való hit által kaptak (Gal 3,14), amikor újonnan születtek a Szellem által, és ugyanazon Szellem által Krisztus Testébe bemeztettek (1Kor 12,13). Jól megjegyzendő, hogy az Ige tanítása szerint Isten Szellemét, mint személyt vették, nem valami kevéske szellemet, mint személytelen erőt (vö. Jn 7,39; Jn 14,16,17). Azaz a Szellem a maga teljességében vett lakozást bennük (vö. Ef 1,19-et is), még akkor is, ha ők a teljességét ennek egészen különbözőképpen tapasztalták meg járásuk és szellemi állapotuk szerint. Így van ez nálunk is, és így tanítja nekünk az Ige!

A karizmatikus mozgalom alapvető tanítása ezzel szemben az, hogy a hívő az újonnan születésnél nem, vagy nem teljességben kapta meg a Szent Szellemet, hanem egy későbbi, különös »szellemkeresztségre«, egy az újonnan születéstől elválasztott megtapasztalásra van szüksége ahhoz, hogy erőteljes hívő életet folytathasson. Ez a tanítás hazugság! Hazuggá teszi Istent, aki Igéjében arról biztosítja a hívőket, hogy az újonnan születésnél megkapták a Szent Szellemet, sőt enélkül egyáltalán nem is lehetnek Isten gyermekei (Róm 8,9).

A karizmatikus mozgalom e tévtanítása egyes igehelyek önkéntes elferdítésén és üdvtörténeti félreértelmezésén alapszik, és ellentmond az Ige világos összefüggéseinek. Tagadja azt a mély és fontos igazságot, hogy amikor Krisztust hitben elfogadtuk, Őbenne Isten teljes gazdagságát vettük (Kol 2,10), és megáldattunk minden szellemi áldással a mennyekben (Ef 1,3).

A bibliai igazság nem ad semmi teret a „második áldásnak”; a karizmatikus tévtanítások a Krisztusban való üdvösség tökéletességét sértik meg.

Milyen szellemet vettek vajon a karizmatikus mozgalom hívei akkor, amikor az ún. „szellemkeresztség” hamis tévtanítása alapján állnak? Erre a 2Kor 11,4 ad feleletet: más „szellemet” vettek – ez pedig azt jelenti: démoni, antikrisztusi, magától a Sátántól származó szellemet. Ha már hívők, akkor még egyszer nem kaphatják a Szent Szellemet. Isten nem adja olyanoknak az Ő Szellemét, akik megtagadják az Ő Igéjét, és hazuggá teszik Őt.

Itt jutunk a szellemi lényeghez, az alapkérdéshez, melyen eldől ellenállásunk vagy elbukásunk a félrevezetés elleni harcban. *A legnagyobb jelentőségű dolog, hogy felismerjük, hogy a karizmatikus mozgalom – összes tanításával és gyakorlatával együtt – a hamis, démonikus szellem munkája.* Amíg a hívők nem ismerik fel e mozgalom szellemi lény általi vonását, hanem csak egyes tanítási állításait vagy botránkoztató praktikáit ítélik el, addig nincsenek szellemileg megfelelően felfegyverkezve e rafinált sátáni félrevezetéssel szemben, és végül elsodortatnak általa.

Csak ha az Ige alapján felismerjük, hogy itt nem a Szent Szellem munkálkodik, hanem a tévelygés utolsó időbeli szelleme (1Jn 4,6), egyedül akkor lesz világossá e tündöklő mozgalom összekuszált képe, és a látszólag oly nehezen magyarázható jelenségek megkapják a maguk bibliai magyarázatát. Ez viszont csak akkor lehetséges, ha a hívők e szellemet az Ige alapján vizsgálják, nem pedig érzések és tapasztalatok útján. E vizsgálat pedig kifejezetten felvázolja: „Szeretteim, ne higgyetek minden szellemnek, hanem vizsgáljátok meg a szellemeket, ha Istentől vannak-e, mert sok hamis próféta jött ki a világba” (1Jn 4,1).

Csak úgy tudjuk ezt felismerni, ha tudatossá tesszük, hogy *Isten Szelleme sohasem munkálkodik olyan módon, hogy ez a Szentírásban az Isten által ihletett Igének ellentmondjon*. Az olyan Szelleme, mely a hívőkben a hazug és hamis tanításoknak helyet készít, az sohasem lehet Isten Szelleme. Az öntudatlanság, a visszataszító kifütyöltség, az üvöltés és az állati viselkedésmód, az önkontroll elvesztésének, az erkölcstelen kivetkőzöttségnek a szelleme sohasem lehet Isten Szelleme. Egy olyan szellem, amely futószalagon szállítja az Igének ellentmondó hamis próféciákat, valamint hamis csodajeleket és nem biblikus erőmegnyilvánulásokat produkál, az olyan szellem, amely a nőkérdésben pl. teljesen igeellenesen cselekszik, amely prófétanőket, női tanítókat, apostolnőket ken fel a szolgálatra, az sohasem lehet az igazság Szelleme, aki a Szentírás Igéit ihlette. E hamis szellem oly módon munkálkodik, hogy a nem határozott hívők számára vonzóvá lehet, és bűvöletébe vonhatja őket. A maga híveiben és eszközeiben olykor lenyűgöző kisugárzás van, felfokozott öröm és erő jellemzi. A „közvetlenül Isten trónjáról” való magasabb kijelentések áttörő ígéreteivel csalogatja őket, magasabb ismeretekkel és misztikus – eksztatikus istenélményekkel. Győzelemben és sikerben, erőben és egészségben, jó előmenetelben és jó módban folytatott életet ígér. A keresőket Isten intenzív közelségével hitegeti, Istennel való állandó személyes beszélgetést, csodákkal és különleges imameghallgatásokkal, mégis sok esetben depresszió, félelmek, szellemi labilitás és az üdvbizonyosság elvesztése fordul elő.

### **Más Jézus**

Itt jutunk az Ige további kulcskijelentéséhez, amely segítségünkre van a karizmatikus mozgalom megértésében. A Sátán itt egy más Jézust hirdet, és nyilatkozataiban úgy lép fel, mintha ez az a Jézus volna, akiről az Ige szól. Híveik gyakran mondják: „Egyszerűen nem tudom elhinni, hogy ilyen lelkesedést képes előidézni egy hamis szellem Jézusért, oly sok szeretetet és buzgóságot Jézus iránt. A karizmatikusokban mégiscsak a valódi »Szelleme« van!”

Az ijesztő és a tapasztalatlanoknak alig elképzelhető tény, hogy a karizmatikus mozgalom olyan hangosan hirdetett és imádott Jézusa egy más Jézus, mint az Igében nekünk kijelentett Jézus Krisztus! A karizmatikus igehirdetők néha egészen nyíltan hirdetik, közvetlenül vagy közvetve mondják: „Tudjátok, az a Jézus, akit én megélek, egészen más, mint az egyszerű hívők és a fejlődő Jézusa. Ő színes és fantáziadús személyiség. Van humora. Ő elfogad téged, amint vagy. Azt akarja, hogy jól menjenek a dolgaid, és sikeres légy. Megerősít téged, pompás és izgalmas életet ad.”

Látomásokban és üzenetközléseiben ez a „Jézus” én-formában hirdeti e mozgalom tévtanításait, legyen az az utolsó idő szellemkitöltése vagy gazdagság és siker. Néha komorabb, fenyegető üzenetek is elhangzanak, amelyek az Igének ugyancsak ellentmondanak. Ez a „másik Jézus” a valódi hívőknél is, olyanoknál, akik az igazi Úr Jézusban hisznek, az igazi Úr és közéljük áll; becsapja, megzavarja és ráveszi őket, hogy a karizmatikus gyülekezetek hamis szellemiségű dicsőítő szertartásain őt imádják.

Az a »Jézus«, aki e mozgalomban hamis szellem általi kijelentésekben, látomásokban és üzenetekben az imádat és a tisztelet tárgyává teszi, sátrani hamisítás. Ebben az írásban nincs hely ezt behatóan bizonyítani, csupán egy látomást szeretnék bemutatni, amelyet *Merlin Charlothers*, az egyik ismert amerikai karizmatikus „Csak a kalandokat szerettem” című könyvében ír le: „Hirtelen szellemben »Jézust« láttam magam előtt térdelni – mondta: »Nem én szeretnék téged használni, hanem azt szeretném, hogy te használj fel engem«” (magyarul is megjelent).

Minden komoly hívő számára világossá lesz: az a „Jézus” aki Charlothersnek megjelent, sohasem lehet a felemelt és megdicsőült Isten Fia, a dicsőség Ura, akit János is láthatott, és lábainál leborult, mint egy halott (Jel 1,9–20). Ez a másik Jézus spiritiszta hamisítás, káromló utánpótlás, rafinált félrevezetés!

### **Más evangélium**

Logikus, hogy a karizmatikus mozgalomban, ahol ez a hamis szellem munkálkodik, más evangélium is hirdetik. Előfordul a mérsékeltebb körökben, hogy hallani lehet a bibliai evangéliumot is. De mindenütt, ahol a hamis szellem behatol az evangélium hirdetésébe, ott a gonosz gyümölcs ez a meghamisított, másféle evangélium.

A hamisítás másképpen jelenik meg az „enyhébb színezetű” karizmatikus gyülekezetekben mint a szélsőséges karizmatikus csoportokban. A klasszikus karizmatikusok »más evangéliuma« odáig menően meghamisítja az egyedül kegyelemből való megmentés bibliai evangéliumát, hogy a megszentelődést saját cselekedetekkel keverve Jézus Krisztus engesztelő áldozatát elsötétíti, és az üdvösség tökéletességét tagadja. E csoportokban az üdvösség elnyerését gyakran bűnbánati cselekedetektől vagy egyoldalú megtapasztalásoktól teszik függővé.

A karizmatikus csoportosulások ezzel szemben más evangéliumot hirdetnek, gyakran nyíltan nem biblikus hangsúllyal. Sokszor alig utalnak a bűnös teljes elveszettségére és örök elkárhozására Jézus Krisztus nélkül, nemhogy világosan hirdetnék ezt. A karizmatikusok »Jézusát« gyakran csupán mint segítőt és erőforrást hirdetnek, mint problémák megoldóját, akihez jöhet az ember, hogy gyógyulást, sikert, e világi kiteljesedést és vallásos megelégedést kapjon. A bibliai megtérést gyakran kézfeltartás és ehhez kapcsolódó szellem-közlés célú kézrátétel által pótolják. Ennek gyümölcsei a számos látszólagosan megtért ember, akik sohasem jutottak valóságos újonnan születésre, mert sohasem hallották a kereszti bibliai üzenetét.

Ez nem azt jelenti, hogy e mozgalom hívei mind valamiféle ördög-szolgák és megtéretlenek volnának. Nem, sokan közülük szubjektíven és őszintén Isten gyermekei, akiket az ellenség félrevezetett és a hamis szellem vezetése alá kerültek, aki elvonja életüket az Úrhoz való világos igazodástól és szellemi fertőzöttségbe, démonokkal való közösségbe viszi őket. Bírják a Szent Szellemet, aki életükben erősen tompított és megszorodott lett, mivel a hamis szellemnek engedelmessé válnak. Hogy a hívők más szellemet is vehetnek, teljesen világosan bizonyítja éppen a 2Kor 11,4 kijelentése; már a korintusi gyülekezetben is ez volt a helyzet. Igei látásom szerint ezek a félrevezetett hívők nem vesznek el a Sátán csapdájában, de a jutalmat elveszítik. Látniuk kell azt is, hogy milyen sok minden ég el és vettetik el az Úr által a Krisztus ítélőszéke előtt. E mozgalom vezetőinél azonban, akik restelkedés nélkül tanítóként, apostolként és prófétaként adják ki magukat óvatosságnak kell lennünk. Az Ige bizonyágtétele szerint minden tévtanító, hamis apostol és próféta nem újonnan születtként a Sátán eszköze, akiknek vége a veszedelem.

### **b) A karizmatikus mozgalom bibliai megítélése**

Sok keresztyén számára túl keménynek tűnik az, hogy a karizmatikus mozgalom démonikus szellem munkája. Ez azért van, mert még alig tudatos számunkra az utolsó idők jellege és annak komoly veszélyei a Gyülekezetre. Megszoktuk, hogy korunkat és a történéseket emberi mértékkel ítéljük meg a gyülekezetben, ahelyett, hogy a Biblia világos mértékeit hagynánk korlátlanul érvényesülni.

Amikor az Ige utolsó időkről szóló részeit tanulmányozzuk, és mi ebben élünk, egyértelműen feltűnik, hogy a sátáni félrevezetésre való figyelmeztetés kiemelkedő helyet foglal el benne. Ha a Biblia igaz, akkor ma nekünk ilyen félrevezetéssel kell számolnunk magunk között, és fel kell készülnünk az ezzel való találkozásra.

Amikor az Urat a tanítványai az idők jelei és az ő Messiásként való visszajövetele felől kérdezték, az első válasz ez volt. *„Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket. Mert sokan jönnek majd az én nevemben, akik azt mondják: Én vagyok; és sokakat elhitetnek”* (Mk 13,5–6). Ez a hitetés nemcsak a zsidó maradék helyzetét jellemzi az antikrisztusi időkben, hanem éppúgy a Gyülekezet ez előtt lévő utolsó idejét is az Úr visszajövetele és az ő elragadtatásuk előtt.

Így figyelmeztet bennünket János apostol a hamis próféták megjelenésére (Jn 4,1), és óv Péter apostol a hamis tanítóktól (2Pt 2 vö. Júdás levelével) a gyülekezetben. Pál apostol jelzi az efézusi vénekhez intézett búcsúbeszédében a tévtanítók megjelenését (Csel 20,29–30), és sok igehelyen óv a félrevezetés gyülekezetben megjelenő hatásától (többek között 2Kor 11,2–4; Róm 16,17,18; Fil 3,17–19; Kol 2; 1Tim 4,1–3; 6,3–10; 2Tim 2,16–3,9; 4,1–5; Tit 1,10–16).

Ha az Igét vesszük alapul, akkor az utolsó idők gyülekezetében egy olyan félrevezető mozgalom megjelenésére számíthatunk, amelyet mindenekelőtt a hamis prófécia és a hamis csodajelek megjelenése jellemez. E hamis prófétai mozgalmat a Mt 7,22–23 így írja le:

*„Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! Nem a te nevedben prófétáltunk-e, és nem a Te nevedben üztünk-e ördögöket, és nem cselekedtünk-e sok hatalmas dolgokat a Te nevedben? És akkor vallást teszek majd nékik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!”*

Hol találunk az utolsó időben egy olyan mozgalmat, amely Jézus nevében prófeciákat terjeszt, démonokat űz és nagy csodákat visz végbe? Minden józan megfigyelő maga is megválaszolhatja a kérdést.

A kezdeti karizmatikus mozgalom fellépése a 20. század kezdetén a Szentírás világosságában Isten utolsó időbeli ítélete a Gyülekezeten. Az a szellem, amely akkor kitöltetett, a félrevezetés antikrisztusi szelleme; fellépése jelzi a 18. és 19. századi ébredés végét és a növekvő szellemi hanyatlás kezdetét, sőt a 20. századbeli hittől való elszakadást. Ez az Ige ismerői számára nem megdöbbentő és nem hihetetlen, hiszen tudják, *„hogyan az ítélet az Isten házában kezdődik”* (1Pt 4,17). Isten már az Ószövetség idejében is kitöltött egy félrevezető szellemet az ő hűtlen népére. A következmények ijesztően hasonlítanak a karizmatikus félrevezetéstől a „Torontói áldásig” terjedő jelenségekre, szellemi részegségekre és a káromló kicsapongásokra:

*„Ámuljatok és bámuljatok, vakítsátok magatokat és megvakultok! Részegek, de nem bortól, tántorognak, de nem részegítő italtól. Mert rátok önté az Úr a mély álmoknak szellemét, és bezárta szemeiteket, a prófétákat, és fejeiteket, a nézőket befedezte. És lesz minde látás néktek, mintegy egy bepecsételtetett írás beszédei” (Ézs 29,9–11 vö. 28,7–13; 2Krón 18,18–22; Ézs 19,14).*

Nem véletlen, hogy éppen a karizmatikus mozgalom második sarokpillére, az utolsó időkben a Szent Szellemnek a Gyülekezetre és az egész emberiségre való kitöltéséről és az ebből kiinduló világszerte tömegesen jelentkező Krisztushoz való megtérésről szóló tanítás, éles ellentmondásban van az Ige tanításával. A sok ezer hamis próféciával ellentétben, amely 100 év óta a világméretű, tömeges ébredés és a Szent Szellem kitöltésének idejét hirdeti, a valóban prófétai Ige azt mondja, hogy az utolsó idők a hittől való tömeges elszakadás (1Tim 4,1; 2Tesz 2,3), az eltévelyítés és a törvényszegés idői (Mt 24,4.5.11.12), amikor a gonoszság megéri az ítéletre, mint ahogy ez Nőé idejében és Sodoma esetében is történt.

A Szent Szellemnek az utolsó időkben a Gyülekezetre való kitöltéséről szóló tanítás Jólé próféciájának félrevezető átértelmezése, mely az utolsó idő Izráeljére vonatkozik, amint ezt a szövegösszefüggés is bizonyítja minden figyelmes olvasó számára. Az a szellem, amely e hamis tanítást létrehozta, és e csaló, rajongó, felfokozott várakozásokat kiárasztotta, az maga a hazugság szelleme. Nem véletlen az sem, hogy e végidős félrevezetés otromba formája először szélsőséges megszentelődési mozgalmak köreiben lépett fel, akik a „tisza szívről” azaz a hívők teljes megszentelődéséről és tökéletességéről való tévitanítással az Ige ítélete szerint Istent hazuggá tették: *„Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük őt, és az ő Igéje nincsen mibennünk”* (1Jn 1,10). Így nem lehet csodálkozni, hogy ezek az erős tévedések, miután azok 60 évig a bibliahű hívők ellenállása által csak korlátozott hatást tudtak kifejteni, a „karizmatikus mozgalomban” és a hitehagyott, liberális teológiától átjárt nagy egyházaknál terjedtek el. Most pedig a „Harmadik Hullámban” a korábban viszonylag bibliahű evangéliumi körök is fertőzöttekké lesznek. Ez a növekvő hűtlenségről és a bibliai hit és tanítás felvizeséről beszél, és semmiképpen sem ennek az ún. „szellem-kitöltés”-ről szóló tanítás és mozgalom isteni eredetének a bizonyítéka.

Németországban évtizedeken át a komoly bibliai megalapozottságú hívők által megfogalmazott „Berlini Kiáltvány” (lásd 29. oldalon) jótékony védőgátként szolgált az utolsó időbeli félrevezetéssel szemben. Most azonban e gát is átszakadt, és a tévelygő félrevezetés hullámai akadálytalanul beleáradnak az Aliansz, a közösségi mozgalom és más, ún. evangéliumi gyülekezetek köreibbe, miközben az ún. szabadegyházak, egyes gyülekezetei már korábban megtúrták maguk között a karizmatikus kovászt, sőt még segítették is azt.

Közben még gyakran megkísérik a „jó”, a „mérésékelt” karizmatikusokat, mint állítólag együttműködésre alkalmasokat és veszélyteleneket feltüntetni, miközben az extrém csoportoktól már óvatosan elhatárolják magukat. Nos, bizonyosan jelentős különbségek vannak a tanításban és a gyakorlatban a karizmatikus mozgalmon belül. A mérsékelt csoportoknál sok szélsőséges gyakorlat nincs meg; egyes szélsőséges tanítástól el is határolják magukat. De ez nem jelenti azt, hogy ezek veszélytelenek lennének, vagy közösséget építhetnénk velük. A karizmatikus mozgalom félrevezető szelleme mindenütt ugyanaz, mint ahogy ezt a legtöbb karizmatikus is igazolná. És ezek a látszólag „veszélytelenek”, ezek a mérsékelt körök gyakran sokkal inkább hozzájárulnak a hívők félrevezetéséhez, mint az extrém csoportok. Mindenütt, ahol hamis szellem van, ott eltévelyítő félrevezetés és megfertőződés is van.

### **c) A karizmatikus mozgalom profetikus jövője**

Még utoljára el kell mondani valamit erről a mozgalomról. Ez pedig annak az Ige szerinti jövőjére vonatkozik. A karizmatikusok nagy sikerei egyik vagy másik hívőt képesek félrevezetni, mégpedig azokat, akik nem tartják tudatosan szemük előtt az utolsó időről szóló prófétai igék komoly kijelentéseit. Éppen ez a tömeges létszámnövekedés az ismertetőjele annak, hogy e mozgalom istentelen, sőt istenellenes. Egy olyan időben, amikor az antikrisztusi szellem a pogány népeket egyre inkább azokra a hamis próféciákra és a csodajelekre készíti elő, melyek az Antikrisztusnak az útját egyengetik, nem csodálkozhatunk, ha a hamis prófétaégnak ez a mozgalmá és a hamis csodák nagy tömegeket nyernek meg és növekednek.

Olyan időben élünk, amelyben ijesztő gyorsasággal megy végbe a babiloni parázna beérése és kifejlődése (Jel 17 és 18). Az Ige képes nyelvén a babiloni parázna a Krisztustól elszakadt névleges keresztyénség, különösen a katolikus egyház, amely a gyorsan kirajzolódó világméretű látszatkereszténység egységegyházának vezető erejét képezi. Ezért az ún. ökumenét, amely a névleges keresztyének világméretű egységére törekszik, a komoly, bibliahű hívők, mint veszélyes és antikrisztusi jelenséget ismerték fel, és ennek megfelelően kerülték.



Napjainkban átéljük, amint alakot ölt az egységes kereszténység megteremtésének törekvése a római egyház vezetése alatt, óriási méretekben és kézzelfogható formában. A protestáns egyházak messzemenően letértek a reformáció alapjairól, és elszakadtak az igaz bibliai hittől, és most a Rómával való összefogásra összpontosítva törekvéseiket, a reformációt visszavonva a babiloni parázna világméretű hatalmának a kibontakozását teremtik meg.

Közben sokasodnak a hangok az ún. „evangéliumi” körökben is, amelyek a katolikus egyházzal való együttműködést támogatják, mint pl. a Pro Christ-ben vagy más evangéliumi akcióknál.

Az erősen növekvő karizmatikus mozgalom kulcsszerepet játszik a nyugtalanító kibontakozásban. Ez több mint 50%-ban a római egyházhoz hűséges katolikusokból áll. Több százezer katolikus, köztük püspökök és kardinálisok, egészen a pápa lelkészig, a katolikus karizmatikus megújulási mozgalomhoz tartoznak, amely a pápa védnöksége alatt áll.

A katolikus karizmatikusokat, akik a katolikus egyház minden tévtanítását tudatosan igenlik, az „eucharistiától” Mária és a szentek imádásáig, az evangéliumi eredetű karizmatikusok valódi hittestvéreknek ismerik el, mert ők is vették a tévelygő „szellemkeresztséget”, és ugyanazokat a hamis „karizmákat” gyakorolják, mint ők is. Így lesznek hirtelen maguk is jezsuiták, akik az igazi hívők esküdt ellenségei, „testvérekké a Krisztusban”, akikkel a karizmatikus vezetők bizalmas vezetői körben együttműködnek.

Ebben van a félrevezető szellem igazi természetének meggyőző bizonyítéka, amely e mozgalmat uralja. Az igazi Szent Szellem a reformáció idejében és azután is számtalan hívőt vezetett ki a római egyház antikrisztusi félrevezetéséből, és adott erőt nekik, hogy az egyedül Jézus Krisztus által való megmentést valló bibliai hitüket vérükkel is megpecsételjék.

Hogyan lenne képes Istennek e Szelleme most a hívőket a félrevezető egyházzal való együttműködésre rávenni? Hogyan képzelhető el az, hogy százezrek állítólag Isten Szellemevel megkereszteltettek, és továbbra is Máriát és a szenteket, mint „közbenjárót” tisztelik, és az „eucharistia” szörnyű bálványáldozatán részt vesznek? Vezethetné-e Isten Szelleme a keresztényeket az ökumenéhez és a babiloni nagy paráznához? Sohasem!

Az »Egyházak Ökumenikus Világtanácsa« már évekkel ezelőtt kifejezetten üdvözölte és támogatta a karizmatikus mozgalmat, mert benne fontos összekötő kapcsot látott az evangéliumi és a katolikus keresztények közös megtapasztalásaik által valamennyi, őket elválasztó tanításbeli kérdéskülönbség elsimítására. Karizmatikus, kulcsszerepet betöltő szervezetek, mint pl. a német „Jugend mit einer Mission” sok éve szorosan és teljes bizalommal együtt dolgozik a katolikus egyházzal, és minden katolikus hívét arra bátorítja, hogy maradjon hűséges egyházához.

Egyre hangosabbak lesznek a karizmatikus felhívások a „Krisztus Teste egységének helyreállítására” a katolikus egyház bevonásával a „szakadás által okozott sebek gyógyítására”. Ezért játszott kulcsszerepet a pápa karizmatikus lelkésze, Contamalessa egy karizmatikus világkongresszuson néhány évvel ezelőtt. Úgy látjuk, hogy a karizmatikus félrevezetés utolsó időbeli jelentősége abban van, hogy a protestáns és az evangéliumi keresztényeknek az ökumenébe és végül a babiloni nagy paráznába való bekapcsolásának fontos feltételeit megteremtse. Aki e hamis szellemnek a ködében és elvakításában áll, annak nincs többé szellemi ereje és józansága ahhoz, hogy az ökumené és a babiloni nagy parázna sodrásának ellenálljon.

Az elfogult misztika és az élményorientáltság hulláma ma elsodorja az Ige minden hitalapját és teljesen elmosza a világosság és a sötétség, a bibliai gyülekezet és az antikrisztusi parázna közötti különbségeket azoknál, akik megnyitják magukat neki. A karizmatikus mozgalom hamis próféciái és csodajelei, amelyek aláássák a Szentírás egyedüli tekintélyét, és azt más kijelentési forrásokkal helyettesítik, végül az Antikrisztus megjelenésének előkészítésére szolgálnak, aki e hamis próféciákat és csodajeleket azután egy borzalmas kiteljesedéshez viszi (2Tesz 2,9-12; Jel 13).

#### **4. A hűséges maradék útja az utolsó idők félrevezetésében**

Ha az Ige felől józanul szemléljük napjaink fejlődését, akkor azt kell mondanunk: Valóban nehéz időben élünk (2Tim 3,1)!

Mégsem szabad elkedvetlenednünk és visszavonulnunk. Hogyha Isten Igéjének az utolsó időkre vonatkozó kijelentéseit vizsgáljuk, látjuk, hogy Isten mind e gonosz fejlődést előre megmondta.

Egyenesen szükséges és elkerülhetetlen az, hogy a hamis próféta eltévelyítés eljőjön, hogy a hittől való elszakadás elterjedjen, hogy az ökumené örvénye egyre erősebb legyen, és sokakat magával ragadjon. De Isten Igéje is újra és újra világossá teszi, hogy Isten ez utolsó időben megtart egy hűséges maradékot, hogy Ő még mindig kegyelmet ad a hűség útján való járáshoz és az Őbenne maradáshoz, míg az Úr visszajön, és elragadja magához az Ő Gyülekezetét.

Éppen az 1Tim és a 2Tim levélben találjuk Isten sok értékes bátorítását és útmutatását a hűséges hívők számára, akik a romlás és a félrevezetés közepette is szolgálni akarnak Uruk. E leveleket folyamatosan tanulmányoznunk kellene és meg kellene szívlelnünk. Itt találjuk ezt a bátorítást is: „*De te, ó, Istennek embere, ezeket kerüld; hanem kövessed az igazságot, az istenfélelmet, a hitet, a szeretetet, a békességes türelést, a szelídséget. Harcold meg a hitnek szép harcát, nyerd el az örök életet, amelyre hívtátl!*” (1Tim 6,11,12).

Így kell napjaink komoly fejleményeit a vigyázásra való felhívásnak tekintenünk, ösztönzésnek arra, hogy Urunkat még inkább keressük, és Őt még hűségesebben kövessük; szorosan hozzá igazodjunk. Nála, a vele való bensőséges közösségben találunk kegyelemet és erőt a győzelemre és arra, hogy magunkat megőrizzük az utolsó idők tévelygéseitől. Ha felismerjük, hogy a végidős hittől való elszakadás talaja a felületes megtérésekben van, a romlottság és az elveszettség valódi megismerésének, az istenfélelem és a Krisztusnak való odaadás hiányában, az önző maga körül való forgolódásban és Isten Igéjének, mint a hitélet egyedül kötelező tekintélyének visszautasításában van, akkor tudatosan törekedhetünk arra, hogy hitéletünk világosan szilárd alapokon nyugodjék. Mit tehetünk, mint hívők, mint helyi gyülekezetek konkrétan, hogy a hűséges Krisztus-követést megvalósítsuk, és ebben erősítsük magunkat? Itt három pontot szeretnék kiemelni:

### **a) Az egészséges tanítás és az egészséges hitélet megőrzése és segítése**

Ez ott kezdődik, hogy nagyon ügyelnünk kell arra, hogy a bibliai evangéliumot, a keresztről való beszédet rövidítés nélkül és teljes világosságában hirdessük: A bűnös teljes romlottságát és elveszettségét Isten igazságos haragja alatt, és ahogy a megmentést egyedül kegyelemből, Jézus Krisztus tökéletes engesztelő áldozatában való hit által nyerhetjük el, akit mint Urat és Megváltót szívből el kell fogadni. A saját romlottságunk világos és élő ismerete, Isten kegyelmének és Jézus Krisztus tökéletes megváltói művének elfogadása nagyon fontos alapja a hűséges és az eltévelyítéstől való védelem útjának.

A hűség útjának alapvető feltételeihez tartozik a valódi istenfélelem azaz a kegyesség, a helyes istentisztelet, az Úr Jézus Krisztushoz és a mennyei Atyához való helyes szívbeli magatartás. Éppen ezt hangsúlyozzák a prófétai végidős levelek (1 és 2Tim; Tit; 2Pt). „*Az Úrnak félelme feje a bölcsességnek...*” (Péld 1,7).

Ha megengedjük, hogy a hívők laza, tiszteletlen magatartást tanúsítsanak Uruk és Megváltójuk felé, akkor csak idő kérdése az elfordulás a hűséges Krisztus-követéstől. Az Úrhoz való igazi szeretet és odaadás mindig összekapcsolódik a Szellem által munkált tisztelettel. Az ellenség ma különösen azon van, hogy a hívők gondolkodását megrontsa, nem csak a karizmatikus mozgalmakban, hanem általában. Erre használja fel többek között a tiszteletlen, viccelődő pásztorokat és a káromló autómaticákat éppúgy, mint a bibliai komédiát vagy a pantomimdarabokat, amelyek az Úr dicsőségét káromolják és meggyalázzák. Mindezekről távol kell tartanunk magunkat.

Az istenfélelemmel összekapcsolódik *Isten ihletett Igéjének tisztelete és az Igével szembeni tudatos engedelmesség*. Ott, ahol a Bibliára többé már nem szóról szóra ihletett, Isten tökéletes és tévedés nélküli kijelentéseként tekintenek, hanem – ma az evangéliumi körökben is gyakori dolog – már csak arról beszélnek, hogy a Biblia „tartalmazza” Isten beszédét, ott a hittől és a hűségtől való elszakadás már előre beprogramozott. Ugyanez érvényes, amikor a hívők a szavaikkal a Szentírás inspirált voltát még vallják, de életükben tudatosan engedetlenek az Ige bizonyos útmutatásainak és tanításának. Ezt találjuk ma nagyon elterjedten, pl. a nő-kérdésben vagy a házassági válás kérdésben, de az életstílus kérdéseiben is.

Ahol az Igét félretolják az útból, és a saját akaratot ültetik annak helyére, ott megnyílik az ajtó az utolsó idő félrevezetései előtt! Nem hiába hangsúlyozza a 2Tesz levél e komoly összefüggést: „*...mivelhogy nem fogadták be az igazságnak szeretetét... ezért bocsátja rájuk Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak*” (2Tesz 2,10–11). Ezt lehet az engedetlen hívőkre is alkalmazni, és ez a bibliai magyarázata annak, hogy miért esik áldozatul Istennek oly sok gyermeke a karizmatikus mozgalom eltévelyítő tanításainak.

Végül hangsúlyozni kell az egészséges tanítás fontosságát. Nincs valóságos, egészséges kegyesség egészséges tanítás nélkül. A bibliailag megalapozott helyes igefelosztáson nyugvó tanítás (többek között Izrael üdvtörténeti korszakainak, a Gyülekezet és az Ezeréves Királyság időszakának megkülönböztetése) drága kincse mind az egyeseknek, mind a Gyülekezetnek. Megóvnak tévtanításoktól, egyoldalúságoktól és tévedésektől, és lehetővé tesz mély hitkapcsolatot Krisztushoz és szellemi növekedést.

Ezért tehát meg kellene becsülnünk az egészséges tanítást, és hálásnak kellene lennünk az Úrnak, hogyha ránk bízta azt. Buzgón kellene Isten Igéjét tanulmányoznunk, és e tanítást személyesen is magunkénak kellene elfogadnunk. Komoly helyzetben nem sokat segít nekünk, ha csak megtanult, másoktól átvett tantételek vannak a birtokunkban. Éppen a fiatalabb hívőknek kell az egészséges tanítás által növekedni, és buzgón kutatni a Bibliát, mert ez az Igében való megalapozottság felbecsülhetetlen védősánc az utolsó időbeli félrevezetéssel szemben. A legjobb tanítás sem segít, ha nincs összekapcsolva gyakorlati kegyességgel és Krisztus-követéssel.

A gyakorlati hitéletben arra nagyon kellene vigyáznunk, hogy Isten Igéje, és ne érzések vagy szubjektív gondolatok képezzék a fundamentumunkat. Minden relativizmushoz és misztikához, élmény- és tapasztalat-orientáltsághoz kapcsolódó irányzattal szembe kell helyezkednünk. „Mert hitben járunk, nem látásban” (2Kor 5,7).

Tudatosan kell tanítanunk és gyakorolnunk a bibliai keresztkövetés útját, és az önzés, az önmegvalósítás minden törekvésével szembe kellene szállnunk. A Róma 6 és a Gal 2,20 tanítását kellene közöttünk hirdetni és megélni: „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” Amikor ma az ember és annak szükségletei növekvően a személyes valamint a gyülekezeti élet középpontjába kerülnek, tudatosan kellene arra ügyelni, hogy Krisztus és az Ő Igéje nálunk a középpontban maradjanak.

### **b) *Harc a hagyományos hitért, és szellemi vita az utolsó idők félrevezetéseivel***

Téves következtetés volna azonban azt gondolni, hogy az egészséges tanítás és a hitélet ápolása egyedül is kielégítő alapja a hűséges Krisztus-követésnek az utolsó időkben. Ez a fő dolog, de ki kell egészíteni az utolsó idős tévtanítás elleni céltudatos harccal, aktív támadással az egészséges tanításért és hitért, tudatos harcban a félrevezető áramlatokkal szemben, amelyeknek minden hívő ki van téve. Ezt parancsolja nekünk Isten a Júd 3-ban: „küzdjete a hitért, amely egyszer s mindenkorra a szentekre bízott”!

Ez azt jelenti, hogy a gyülekezetben világosan kell tanítanunk, hogy a karizmatikus mozgalom miért a hamis szellemi félrevezetés megtestesítője, és hogy mi az ő hamis tanításuknak az Ige egységes tanítását állítjuk szembe. Ezek pl. az utolsó időkre jellemző szellemkötöttség, a szellemkeresztység, a gyógyítások, a jelek és csodák, a jel és kijelentési adományok megszűnése (1Kor 13,8–13), a valódi és hamis imádat stb. tanítása, ill. gyakorlása.

Ezen túlmenően ez azt jelenti, hogy az utolsó időbeli hittől való elszakadás legfontosabb kérdésében is a Biblia kijelentéseit kell hangsúlyoznunk, és a hamis dolgokat meg kell cáfolnunk. Éppen ott kell támadólag tanítani és a testvérekkel megértetni a Szentírás igazságát, ahol az ellenség a bibliahű alapokat különösen támadja. Ez a reformátori alapigazságoknál kezdődik, az egyedül hitből, Jézus Krisztus áldozata által való megigazulásnál és a római egyház antikrisztusi megváltási és szentségekről szóló tanításának cáfolásánál. E területen jelenleg minden igazságot elfednek és elködösítenek. Fontos az ökumené és a babiloni nagy parázna bibliai értékelése. Ezzel szemben szükséges szólni a hűséges maradék útjáról az utolsó időkben.

Döntően fontos az is, hogy a gyakorlati hívő élet támadott kérdéseiben világosan állást foglaljunk, és különösen azokról a célcsoportokról szóljunk, amelyeket az ellenség félrevezető tevékenysége során mindenekelőtt célba vesz. Ugyanis látszik, hogy a gyülekezetekben különösen megszólítható az ifjúság a karizmatikusok tévedései, a világiasság és az önmegvalósítás oldaláról/irányából. Különösen a testies, vagy inkább pszichikus érzelmi beállítottságú, éntudatú hívők hajlamosak a félrevezetésre. Itt különösen fontos, hogy a testvérek a bibliai Krisztus-követést éljék, és a tanítást, bátorítást kapcsolják össze a veszélyekre és hamis befolyásokra való világos figyelmeztetéssel. Ehhez tartozik a világos állásfoglalás az önmegvalósítás pszichológiai hamis evangéliumával szemben, mely túlnyomórészt a nem bibliahű keresztény irodalmon át történik.

A karizmatikus énekek veszélyességére is fel kell hívnunk a figyelmet. Ezek a szuggesztív pop és rockmelódiaik különösen vonzóak lehetnek a fiatalabb testvérek számára. Pedig nagyon eltévlyítő szellemiséget árasztó és manipuláló hatásuk van, úgyhogy a legkomolyabban kell óvnom attól, hogy ilyen énekeket a gyülekezetben vagy a személyes életben megtűnjünk. Ezek gyakran a karizmatikus megköötöttség „bevezető drogjának” bizonyultak, egész ifjúsági köröket és gyülekezeteket vittek az eltévlyedés útjára. Manapság alig van olyan (német) gyülekezeti énekeskönyv, melyben ne lennének ilyen énekek.

A fontos kérdések közé tartozik az asszonyok helyzete a gyülekezetben. Itt a Sátán megkísérli a hívőket a Szentírás egyenes követésétől eltéríteni. Az Igétől való minden eltérésnek az asszonykérdésben komoly következményei vannak a gyülekezet szellemi fejlődésére.

Az asszonyok hallgatása és fejük befedése a gyülekezetben (1Kor 14,34-40; 11,1-16) a legmélyén fontos, Istentől rendelt bizonyossága annak, hogy a gyülekezet (az asszonyok által képviselve) Krisztusnak (a férfiak által képviselve) alárendeli magát, és az Ő főségét elfogadja. Mihelyt a főnek való alárendelés e jelszerű megbizonyítását a bibliahű gyülekezetek feladják, azonnal tágra nyitották a kaput az Isten Igéjétől való további romboló eltérések előtt. Az is jellemző, hogy a karizmatikus mozgalom, mint ahogy minden más félrevezető mozgalom ebben a mostani időben, nőket állít be vezetőként, prédikátor- és prófétanőként.

Végül szembe kell szállnunk azzal az elterjedt próbálkozással, mely testi-emberi módszerekkel és koncepciókkal kíván lehetőleg nagy létszámú növekedést elérni a gyülekezetben. Az evangélikál „Gyülekezetnövekedési Mozgalom” (C. P. Wagner, C. A. Schwarz) nem véletlenül bizonyult fontos hídnak a karizmatikusok felé. Különösen a bibliai gyülekezetalapítási elvek elferdítése és az ökumenikus karizmatikus összekeveredés ellen a Willow Creek mozgalomban kell offenzíven fellépünk.

Közben tudatában kellene lennünk, hogy itt egy komoly szellemi harcról van szó a sötétség eltévelyítő hatalma ellen (vö. Ef 6,10–20; 2Kor 10,35), melynél komoly szerepet játszik a mi kitartó imádságunk. Fel kell vennünk a szellemi fegyverzetet, különösen célzottan használni a Szellemnek a kardját, és nem a levegőt vagdosni. Így hangzik az Úr parancsa számunkra: „*Figyeljétek, vigyázzatok, imádkozzatok!*” (Mk 13,33)

### **c) Bibliai elkülönülés és a helyi gyülekezetek megőrzése az utolsó idő eltévelyítésének kovászatól**

Az Ige tanítása szerint ezt szükségszerűen ki kell egészítenie, a határozott gyakorlati és tanszerű elkülönülésnek a gonosztól, mindenfajta tévtanítástól és téveszmés befolyástól. Ha ezt az elkülönülést elhanyagoljuk, akkor a bibliahű gyülekezetek előbb-utóbb az eltévelyítés áldozatává lesznek.

Az Ige arra tanít bennünket, hogy a tévtanítás éppúgy, mint a gyakorlati bűnök, kovásként hatnak, amitől az igazi hívőknek óvakodniuk kell és el kell határolódniuk. Az Úr Jézus a farizeusok tanítását kovásként jellemzi (Mt 16,12), Pál szintén erre utal a hamis tanításokkal és a judaista tévtanítókkal összefüggésben. »Egy kevés kovász megposhasztja az egész tésztát« (Gal 5,9). Ez azt jelenti: Amikor látjuk, hogy tévtanítás hatol be a gyülekezetbe anélkül, hogy határozottan szembeszállnánk vele, és gondoskodnánk arról, hogy azt (és ezzel szükség szerint az azt terjesztő embereket is) a gyülekezetből eltávolítsuk, akkor magunkat tesszük bűnössé Isten előtt, és felelősek vagyunk azért, hogy az egész gyülekezet kárt szenved és szellemileg elsodródik. Ezért kellett az Úrnak inteni a pergamoni és a thiatirai gyülekezeteket (Jel 2,14–16.20).

Ez a harc, mely esetenként bizonyos körülmények között gyülekezeti fegyelmezéshez vagy szakadáshoz vezethet, tele van bajokkal és nehéz gyakorolni, de ez az Úrért és a nyáj juhái érdekében szükséges.

*„Kérlek pedig titeket, testvéreim, vigyázzatok azokra, akik szakadásokat és botránkozásokat okoznak a tudomány körül, melyet tanultatok; és azoktól hajoljatok el. Mert az ilyenek a mi Urunk Jézus Krisztusnak nem szolgálnak, hanem az ő hasuknak; és nyájas beszédekkel meg hízelkedéssel megcsalják az ártatlanoknak szívét. Mert a ti engedelmességetek híre mindenekhez eljutott. Örülök azért rajtatok; de akarom, hogy bölcssek legyetek a jóban, ártatlanok pedig a rosszban” (Róm 16,17–19, vö. 1Tim 6,3–5).  
„Az eretnek embert egy vagy két intés után kerül. Tudván, hogy az ilyen ember romlott vagy vétkezik, önmaga is kárhoztatván magát” (Tit 3,10–11).*

Ez azt jelenti a gyakorlatban: *bibliahű keresztyének és gyülekezetek nem működhetnek együtt és nem lehetnek egyik azokkal a körökkel, melyek a karizmatikus mozgalom tévtanításait követik, illetve annak hamis szellemiségét képviselik.* Veszélyes és helytelen az együttműködés vagy az egység azokkal a gyülekezetekkel és szabadegyházakkal, melyekben e kovászt megtűrjük, és melyek ezáltal megfertőződtek.

A ma sokat szidott és féltetett „Berlini Kiáltvány” ebben olyan világos bibliai határokat húzott, amelyek még ma is helyesnek bizonyultak. Ez az Úr iránti szeretet és az Ő igazságához való hűség alapján nem ad lehetőséget semmiféle bibliaellenes egységre és a tévtanítások képviselőivel való együttműködésre. Ezért hamis és félrevezető minden szépen hangzó jelszó a „Krisztus Testének egységéről”, „az evangéliumért való együttműködésről” vagy az ökumenéről. Az antikrisztusi eltévelyedéssel és romlottsággal szemben csak egyetlen tennivalónk lehet: a világos, radikális, következetes elhatárolódás. Végül a tévtanításokkal és a hamis szellemekkel való harcban mélyebben meg kell értenünk, hogy az utolsó idők félrevezetésében a hűséges maradék szellemi túlélésének lényeges alapja a bibliai (nem szektásan túlhegyezett) elkülönülés. Ezt tanítja nekünk a ma oly fontos ige, a 2Kor 6,14b–7,1:

*„...vagy mi közössége van a világosságnak a sötétséggel? És mi egyessége Krisztusnak Béliállal? Vagy mi köze a hívőnek a hitetlenhez? Vagy mi egyezése az Isten templomának a bálványokkal? Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, amint az Isten mondta: Lakozom bennük, és közöttük járok; leszek nékik Istenük, és ők népem lesznek. Annakokáért menjetek ki közülük, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és magamhoz fogadlak titeket. És leszek néktek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá és leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr. Mivelhogy azért ilyen ígéreteink vannak, szerettem, tisztítsuk meg magunkat minden (hús)testi és szellemi tisztátalanságtól, Isten félelmében vivén véghez a mi megszentelődésünket.”*

## 5. Bátorítás a hűséges Krisztus-követésre a mostani időben

A Gyülekezet hűséges maradékának útját az utolsó időben a megdicsőült Úr a filadelfiaiakhoz küldött levelében világosítja meg egy vigasztaló biztatással:

*„A filadelfiabeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél a Dávid kulcsa van, aki megnyitja és senki be nem zárja, és bezárja és senki meg nem nyitja: Tudom a te dolgaidat (ímé adtam elődbe egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat), hogy kevés erőd van, és megtartottad az én beszédemet, és nem tagadtad meg az én nevemet. Ímé én adok a Sátán zsinagógájából, azok közül, akik zsidóknak mondják magukat és nem azok, hanem hazudnak; ímé azt mívelem, hogy azok eljöjjenek és leboruljanak a te lábaid előtt, és megtudják, hogy én szerettelek téged. Mivel megtartottad az én béketűrésre intő beszédemet, én is megtartalak téged a megpróbáltatás idején, amely az egész világra eljő, hogy megpróbálja e föld lakosait. Ímé eljövök hamar: tartsd meg ami nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat. Aki győz, oszloppá teszem azt az én Istenemnek templomában, és többé onnét ki nem jő; és felírom őreá az én Istenemnek nevét, és az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, amely az égből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevemet. Akinek van füle, hallja, mit mond a Szellem a gyülekezeteknek.” (Jel 3,7–13)*

Ez az Ige arra bátorít bennünket, hogy hűségesen menjünk tovább a Krisztus-követés útján, vagy talán egészen újra kezdjünk el azon járni. A megdicsőült Úr Jézus Krisztus az, akinek adatott minden hatalom mennyen és Földön, aki velünk marad minden napon a világ végezetéig. Ő maga ígért azoknak, akik hűségesen Őreá várnak egy nyitott ajtót, melyet senki be nem zárhat. Nem egyszerű a mi hűségben való járásunk az utolsó időben, kevesen járnak ezen az úton, és a szél is szembe fúj. De nekünk abban kell bízunk, hogy a mi Urunk vezetett bennünket az úton, és az Ő dicsőségének céljához visz, ha szorosán Őhöz tartjuk magunkat, megőrizzük az Ő Igéjét, és az Ő nevét nem tagadjuk meg.

A növekvő eltévelyítés és az ijesztő mértékű hittől való elszakadás ellenére is felemelhetjük a fejünket, és bízhatunk abban, hogy az Úr megtartja a hűséges maradékot az Ő kegyelméért és dicsőségéért, és az elragadtatásig igazságának hű bizonyosságát engedi fennmaradni. Nekünk van jövőnk, ha Őhöz tartjuk magunkat, nélküle viszont elsodortatnánk az antikrisztusi megtévesztés hulláma által.

A hűség, az önmegtagadás, az engedelmesség, a keresztkövetés útjának megvan a jutalma, nem itt a Földön, bár már itt is békesség, öröm, erő és isteni áldás az istenfélő járásnak a gyümölcse. A jutalomnak a mennyben leszünk a részesei, Krisztus ítélőszéke előtt, ahol az övéi jutalmat vagy feddést kapnak, hűségük szerint.

Ha a hűség útja kellemetlenségekkel, szenvedésekkel, áldozatokkal és belső harcokkal jár is, megtanulhatunk Pál apostollal együtt hinni: *„Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk; mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók” (2Kor 4,17.18).*

Különösen is szeretném itt ennek az írásnak az olvasása közben a fiatalabb testvéreket megszólítani. Hol vannak a fiatalabb generációban azok a hívők, akik a hűséges Krisztus-követés útjára hívtak az Úrtól? Akik csodálatos Urukhoz való őszinte szeretettel és odaszánt étellel készek magukat egészen új módon megajándékoztatni, és a korszellem örvényével szemben készek a keresztkövetés ősi, bibliai útján járni? Akik az önmegvalósításról és a világi élvezetekről tudatosan lemondva teljesen az Úr szolgálatára szentelik magukat? Akik készek Isten Igéjének teljesen és következetesen engedelmeskedni ott is, ahol őket mások mint korlátoltakat és törvényeskedőket kívül hagyják.

Hol vannak azok a fiatal testvérek, akik magukat a ránk hagyott hitért való harcnak és az egészséges tanításnak szentelik, és készek az Urat szívből szolgálni? Akik Isten Igéjét tanulmányozzák, és készek azt megélni, akik Urukhoz az Ige szolgálatában rendelkezésre állnak, hogy a régi bibliai igazságokról a felnövekvő nemzedéknek tanúskodjanak, akik kevésbé ismerik azt, mint bármikor korábban? Akik készek egykor majd misszionáriusként vagy bibliai tanítóként szolgálni, ahogy Isten vezetni őket bibliaiskola végzése nélkül is, állandó alkalmazás és biztosnak látszó karrier nélkül?

Hol vannak azok a fiatal nőtestvérek, akik készek a bibliátlan önkibontakoztatás minden feminista félrevezetése ellenére Isten asszonyaiként járni, örömmel szolgálni az Urat a férjüknek való alárendelés, a fejkendő örömmel való viselése által a gyülekezetben, a gyülekezetben való tanításról és vezetésről való tudatos lemondás által? A családban, a gyülekezetben vagy a misszióban való odaadó szolgálat által, úgy, ahogy ezt maga Isten, és nem az ember akarja?

Isten ma is olyan hívőket keres, öregeket vagy fiatalabbakat, akik az Ő Igéjében bíznak, és neki engedelmeskednek. Aki a benne való bizalomban a hűség útját választja, az megtapasztalhatja, hogy Isten mellé áll; megáldja és használja őt. Meg fogja tapasztalni Isten jóságos kezét maga fölött, mint egykor Ezsdrás, Isten hűségét, aki közel van az övéihez.

*„Azért szeretett testvéreim, erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban” (1Kor 15,58).*

Végül a 2Tesz 2,13–17 Igéjével szeretném befejezni:

*„Mi pedig mindenkor hálaadással tartozunk az Istennek tiérettetek atyámfiai, akiket szeret az Úr, hogy kezdettől fogva kiválasztott titeket Isten az üdvösségre, a Szellem megszentelésében és az igazság hitében. Amire elhívott titeket, a mi evangéliumunk által, a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségének elvételére. Miért is atyámfiai, legyetek állhatatosak, és tartsátok meg a tudományt, amelyre akár beszédünk, akár levelünk által tanítottatok. Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus, és Isten, a mi Atyánk, aki szeret minket, és kegyelméből örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg, vigasztalja meg a ti szíveteket, és erősítsen meg titeket minden tudományban és jó cselekedetben.”*



## Függelék

1909 szeptemberében mintegy hatvan evangéliumi vezető ember a népegyházakból és szabadgyülekezetekből közzétette az alábbi, még ma is rendkívül időszerű kiáltványt. Az ún. „Berlini Kiáltvány” sok imádság, alapos megfontolás és hosszú megbeszélések után került kibocsátásra.

### Berlini Kiáltvány

Alulírott testvérek felemeljük intő szavunkat az ún. karizmatikus mozgalommal szemben.

1. Terjedelmes és megbízható anyag alapos, együttes vizsgálata után az Úr előtt a következő eredményre jutottunk:

a) A mozgalom elválaszthatatlanul összefügg a Los Angeles-i, christianiai, hamburgi, kasseli és grossalmerodei mozgalommal. Ennek az összefüggésnek a tagadását megkísérelni lehetetlenné teszik a következő tények.

b) Az ún. karizmatikus mozgalom nem felülről, hanem alulról való; sok jelensége közös a spiritizmuséval. Démonok működnek benne, amelyek sátáni csalárdsággal vezetve keverik a hazugságot az igazsággal, hogy félrevezessék Isten gyermekeit. Sok esetben bizonyultak az ún. „Szellemmel megajándékozottak” megszállottaknak.

c) Abban a meggyőződésünkben, hogy ez a mozgalom alulról való, nem rendít meg bennünket egyes vezető testvéreik személyes hűsége és odaadása sem, de még azok a gyógyítások, nyelveken szólások és jóvendölések stb. sem, amelyek a mozgalmat kísérik. Gyakran megtörtént már, hogy hasonló mozgalmakat ilyen jelek kísérték, mint például az irvingiánizmust, sőt magát a „keresztyén tudományt” (christian science) és a spiritizmust is.

d) A szellem ebben a mozgalomban szellemi és testi erőhatásokat hoz létre: mégis hazug szellem az. Mint ilyen leplezte le magát. Az olyan pokoli jelenségek, mint földrezuhanás, arcrángatózás, reszketés, kiáltozás, visszatetsző, hangos kacagás stb. itt is előfordulnak az összejöveteleiken. Nem akarjuk eldönteni, hogy mindezekből mennyi a démoni, mennyi a hisztérikus és mennyi a pszichikai jelenség – egy bizonyos, hogy az ilyen jelenségek nem Istentől valók.

e) Ennek a mozgalomnak a szelleme Isten Igéjével lopózik be, a háttérben azonban az ún. „jóvendölések” által nyomul be (vö. 2Kor 18,18-22). Egyáltalában nagy veszély rejlik az ilyen „jóvendölésekben”; nemcsak hogy kézzelfogható ellentmondások mutathatók ki bennük, hanem egyes testvéreket és egész munkásságukat rabszolgai függőségbe viszik az „üzenetekkel” szemben. Ez utóbbiak közlésmódja igen hasonlatos a spiritiszta médiumokéhoz. A közvetítők többnyire nők. Ez a mozgalom különböző helyein oda vezetett, hogy az Írás nyilvánvaló iránymutatásával szemben asszonyok, sőt olykar fiatal leányok állnak vezetőként a munka középpontjában.

2. Lehetetlen az ilyen mozgalmat Istentől valónak elfogadnunk. Az természetesen nincs kizárva, hogy az összejöveteleiken Isten Igéjének hirdetése a benne lakozó erő által gyümölcsöt terem. Tapasztalatlan testvérek engedik, hogy Isten Igéjének ilyen áldásai félrevezessék őket. Ezek azonban semmit sem változtatnak az egész mozgalom hazugság voltán (vö. 2Kor 11,3-4 és 14).

3. Isten németországi Gyülekezetének alapos oka van mélyen megalázkodni amiatt, hogy ez a mozgalom itt is talajt nyerhetett. Mindnyájan vétkeseknek érezzük magunkat fogyatékosaink és mulasztásaink miatt, kiváltképpen az egymásért való könyörgés hiánya miatt. Az alapos bibliai ismeret hiánya, a szent komolyság és éberség hiánya, a bűn és kegyelem, a megtérés és újjászületés felületes felfogása, a Biblia önkényes magyarázata, az új és izgalmas jelenségek iránti érdeklődés, a túlzásra való hajlamosság, mindenek előtt azonban az önteltség is – mindezek egyengették a mozgalomnak az utat.

4. Kiváltképpen azonban az ún. „tisztá szívről” szóló bibliaellenes tanítás volt végzetes sokak számára, és kedvező az ún. karizmatikus mozgalomnak. Itt arról a tévedésről van szó, amely szerint a megkegyelmezett és megszentelt keresztyén emberből már ki volna irtva a „bennünk lakozó bűn”. Szilárdan kitartunk az igazság mellett, hogy az Úr meg akarja és meg tudja őrizni az övéit minden eltévelyedéstől és eleséstől (1Tesz 5,23; Júd 24-25; Zsid 13,21), és hogy ezeknek hatalmuk van a Szent Szellem által a bűn feletti uralomra. Azonban egy „tisztá” szívet, ami ezen túlmegy, e Földön az ember egyáltalában nem nyer el, sőt még ha Isten tartósan meg is óv a bűntől, akkor is alázatosan így kell szólnunk Pállal együtt: „Mert semmi vádat nem tudok önmagamban mondani, de nem ez tesz igazzá”. „...sőt magam sem ítélem meg magamat. Mert semmit sem tudok magamra, de nem ebben vagyok megigazulva...” (1Kor 4,3-4). Még az előre jutott keresztyén embernek is meg kell aláznia magát Isten előtt, aki egyedüli bíró a szív igazi állapota felett (vö. 1Kor 4,4). „Ha ezt mondjuk, hogy nincsen bűn mibennünk, magunkat csaljuk meg, és az igazság nincsen bennünk” (1Jn 1,8). A hívő ember valóban makulátlan, tiszta szívet nyer Krisztusban; de az a tévtanítás, hogy a szív önmagában elérhetné a bűntelenség állapotát, már sok Isten gyermeke számára lett átokká, mert nem tudták őszintén meglátni bűneiket, megcsalta őket bűnüket illetően, amelyek pedig ott vannak gondolatvilágukban, mulasztásaikban, vagy pedig abban, hogy életük elmaradt Isten parancsainak magas mércéje mögött. Nem lehet elég nyomatékosan figyelmeztetnünk arra, hogy őrizzük meg a bűnnel szemben tisztánlátásunkat, amely nincs megzavarva emberi erőfeszítésből való megszentelődés, vagy a bűnös természet elvételéséről szóló elképzelt tanítás által. Ha nem hajlunk meg igazán saját bűneink alatt, akkor ezzel elzárjuk az újabb áldások útját, és az ellenség befolyása alá kerülünk. A mostani idők szomorú tapasztalatai mutatják: ott, ahol azt állítják, hogy elérték a bűntelenség állapotát, a hívő ember odáig juthat, hogy többé már nem képes egy tévedést sem elismerni, nemhogy megvallani azt. A szentségről való hamis tanítás további, szomorú következménye az Istentől rendelt, biblikus házasság megvetése, amely szerint sok helyütt a férfi és a nő közti házassági kapcsolatot összegegyeztetetlennek tartják az igazi megszentelődéssel (vö. 1Móz 2,18 és Ef 5,31).

5. Az ún. karizmatikus mozgalom nyilvános vezetője Németországban. J. Paul lelkész. Ugyanakkor ő a főképvisezője a fent ismertetett bibliaellenes tanításoknak. Mi szeretjük őt mint testvérünket, és igazán csak szolgálni kívánunk neki és követői seregének. Fájdalmat jelent számunkra, hogy nyilvánosan kell állást foglalnunk vele szemben. Vele való beszélgetésekben és intésekben szűkebb és tágabb testvéri körben nem volt hiány. Miután minden hiábavalónak bizonyult, most kénytelenek vagyunk őerre és Isten ügyéért kinyilvánítanunk: mi, alulírott testvérek, nem tudjuk őt többé a gyülekezetben vezetőnek és tanítónak elfogadni. Szeretetlenben, hitben és reménységben ajánljuk őt Isten helyreállító kegyelmébe.

6. Hisszük, hogy csak egy pünkösöd volt (Csel 2). Hiszünk a Szent Szellemben, aki Jézus Gyülekezetében marad mindörökké (vö. Jn 14, 16). Tisztában vagyunk azzal, hogy Isten Gyülekezete újra meg újra átélte a Szent Szellem kegyelmének munkáját, és hogy erre szüksége is van. Minden egyes hívőhöz szól az apostol intése: „Teljesedjétek be Szent Szellemmel” (Ef 5,18). Az ehhez vezető út mindenkor a megfeszített, feltámadott és megdicsőült Úrral való teljes közösség. Benne lakozik az Istenség egész teljessége test szerint, amelyből mi is merítünk kegyelmet kegyelemre. Nem új pünkösödöt várunk, hanem az Úr visszatérését várjuk. Kérjük azért minden testvérünket az Urért és az Ő ügyéért, amelyet a Sátán megrontani törekszik: tartsátok távol magatokat ettől a mozgalomtól! Aki pedig közületek ennek a szellemnek a hatalmába került, az szakítson vele, és kérje Isten bocsánatát és szabadítását. Ne csüggedjétek el harcotokban, amelyet talán majd némelyeknek meg kell vívniuk. A Sátán nem adja vissza egykönnyen a zsákmányát. De legyetek bizonyosak abban: az Úr átsegít! Ő már sokakat megszabadított, és titeket is el akar látni a Szellem igazi fegyverével.

Ezekben a nehéz időkben szilárdan meg vagyunk győződve: Isten népe áldásokkal kerül ki ebből a küzdelemből. Ezt elmondhatjátok ti is magatoknak, kedves testvéreim, akik megrendülten álltok a tények előtt, amelyeket elétek tártunk. Az Úr megvilágosítja az együgyűeket és alázatosakat, megerősíti és megőrzi őket. Jézusra, a Főpásztorra bízunk magunkat. Ha mindenki megadja az Úrnak és az Ő Igéjének az őket megillető helyet, akkor az Úr Szent Szellemének művét, amelyet Németországban oly kegyelmesen elkezdett, az Ő dicsőséges, Isten által rendelt céljába viszi. Őrá bízunk magunkat, aki így szól: „Fiaimat és kezeim munkáját csak bízzátok reám” (Ézs 45,11).

Berlin, 1909. szept. 15-én



---

A könyv németül „Der Weg treuer Christusbefolger und  
die charismatische Irreführung“ – címmel jelent meg  
Kiadó:ESRA – Schriftendienst  
D–71209 Leonberg, Postfach 1910

---

A kiadásért felel:Nánássy Csaba  
H–1221 Budapest, Arany János u. 139.  
EZSDRÁS IRATMISSZIÓ  
2005. február

## **A szerzőről**

A szerző, Rudolf Ebertshäuser 1953-ban született. Sok éven át marxista volt, és később az alternatív életstílusban és az ezoterikus tanokban kereste az élet értelmét. 30 éves korában tért meg Jézus Krisztushoz, és mint fiatal hívő, ún. karizmatikus körökbe került, ahol négy éven át aktívan dolgozott.

1992-ben következett be a teljes elszakadása ettől a mozgalmatól.

1995-ben megjelent németül a „Karizmatikus mozgalom a Biblia fényében“ c. leleplező könyve.

1995–2003 között az ún. Schlachter-Biblia revíziójában dolgozott. Évek óta előadásokat tart az ún. karizmatikus mozgalomról, a Bibliáról.